HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

13 septembrie 2007 *

În cauza C-234/06 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 23 mai 2006 de

Il Ponte Finanziaria SpA, cu sediul în Scandicci (Italia), reprezentată de P. L. Roncaglia, A. Torrigiani Malaspina și M. Boletto, avvocati,

recurentă,

celelalte părți în proces fiind:

Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnii O. Montalto și M. Buffolo, în calitate de agenți,

pârât în primă instanță,

* Limba de procedură: italiana.

F. M. G. Textiles Srl, fostă Marine Enterprise Projects — Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl, cu sediul în Numana (Italia), reprezentată de D. Marchi, avvocato,

intervenientă în primă instanță,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul K. Lenaerts (raportor), președinte de cameră, domnul E. Juhász, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii G. Arestis și J. Malenovský, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 29 martie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Il Ponte Finanziaria SpA (denumită în continuare „recurenta") solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 23 februarie 2006, Il Ponte Finanziaria/OAPI — Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE) (T-194/03, Rec., p. II-445, denumită în

continuare „hotărârea atacată"), prin care s-a respins acțiunea având ca obiect anularea Deciziei din 17 martie 2003 a Camerei a patra de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) privind o procedură de opoziție între recurentă și Marine Enterprise Projects — Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl (denumită în continuare „decizia în litigiu").

Cadrul juridic

2 Articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146) prevede că, la opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea unei mărci „[atunci când] din cauza identității sau asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie [în percepția publicului de] pe teritoriul în care este protejată marca anterioară". Conform articolului 8 alineatul (2) litera (a) punctul (ii) din același regulament, sunt mărci anterioare în special mărcile înregistrate într-un stat membru a căror dată de depunere este anterioară cererii de înregistrare a mărcii comunitare.

3 Articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 prevede că dacă, în termen de cinci ani de la data înregistrării, marca comunitară nu a făcut obiectul unei utilizări serioase în Comunitatea Europeană pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată sau dacă această utilizare a fost suspendată pentru un termen neîntrerupt de cinci ani, marca comunitară face obiectul sancțiunilor prevăzute în regulamentul menționat, cu excepția cazului în care există un motiv întemeiat pentru a nu fi utilizată. În temeiul alineatului (2) litera (a) al aceluiași articol, folosirea mărcii comunitare sub o formă care diferă prin elemente care nu alterează caracterul distinctiv al mărcii în forma în care aceasta a fost înregistrată este considerată utilizare în sensul alineatului (1) al respectivului articol.

4 Articolul 43 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 se referă la opoziția la o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare și prevede că titularul unei mărci comunitare anterioare trebuie, sub sancțiunea respingerii opoziției, să aducă dovada că, în decursul a cinci ani ce precedă publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, marca comunitară anterioară a făcut obiectul unei utilizări serioase în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care se întemeiază opoziția sau că există motive întemeiate pentru neutilizare, deoarece la data respectivă marca anterioară fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. Conform alineatului (3) al aceluiași articol, alineatul (2) se aplică de asemenea mărcilor naționale anterioare, înțelegându-se că utilizarea lor în cadrul Comunității se înlocuiește cu utilizarea lor în statul membru în care marca națională anterioară este protejată.

Istoricul cauzei

5 La 24 septembrie 1998, Marine Enterprise Projects — Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl, devenită F. M. G. Textiles Srl (denumită în continuare „intervenienta"), a solicitat OAPI înregistrarea mărcii figurative BAINBRIDGE (nr. 940007) ca marcă comunitară. Această înregistrare s-a solicitat pentru produse din clasa 18, intitulată „piele și imitații din piele, produse din aceste materiale necuprinse în alte clase, piei de animale; geamantane și valize; umbrele, umbrele de soare, bastoane; bice și articole de șelărie", și din clasa 25, intitulată „îmbrăcăminte, încălțăminte, articole care servesc la acoperirea capului", în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, astfel cum a fost revizuit și modificat.

6 La 7 septembrie 1999, recurenta a formulat o opoziție împotriva înregistrării menționate în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul

nr. 40/94. Această opoziție s-a întemeiat pe existența a unsprezece mărci anterioare, înregistrate în Italia pentru clasele 18 și/sau 25 și care au în comun componenta verbală „bridge". Este vorba de mărcile figurative „Bridge" (nr. 370836), „Bridge" (nr. 704338), „Old Bridge" (nr. 606709), „The Bridge Basket" (nr. 593651), de semnul verbal „THE BRIDGE" (nr. 642952), de semnele tridimensionale „The Bridge" (nr. 704372) și „The Bridge" (nr. 633349), de semnul verbal „FOOTBRIDGE" (nr. 710102), de semnul figurativ „The Bridge Wayfarer" (nr. 721569) și, în sfârșit, de semnele verbale „OVER THE BRIDGE" (nr. 630763) și „THE BRIDGE" (nr. 642953).

7 Prin Decizia din 15 noiembrie 2001, divizia de opoziție a OAPI a respins opoziția menționată, considerând că, în pofida interdependenței între gradul de similitudine a produselor vizate și gradul de similitudine a mărcilor în conflict, orice risc de confuzie în sensul Regulamentului nr. 40/94 putea fi practic exclus, ținând seama de deosebirile pe planurile fonetic și vizual dintre mărcile în cauză. Prin urmare, recurenta a declarat recurs împotriva acestei decizii.

8 Camera a cincea de recurs a OAPI a respins acest recurs prin decizia în litigiu. Mai întâi, aceasta a înlăturat de la aprecierea sa cinci din cele unsprezece înregistrări ale unor mărci anterioare (nr. 370836, 704338, 606709, 593651 și 642952), pentru motivul că utilizarea mărcilor corespunzătoare nu fusese dovedită. În ceea ce privește celelalte șase mărci anterioare (nr. 704372, 633349, 710102, 721569, 630763 și 642953), camera de recurs a refuzat să le califice ca mărci de „serie", în lipsă de probe cu privire la utilizarea unui număr suficient dintre acestea. În continuare, aceasta a statuat că nu există un risc de confuzie în sensul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 între aceste șase mărci și marca comunitară a cărei înregistrare se solicită, ținând cont de lipsa gradului minim de similitudine între mărcile în conflict necesar pentru a se justifica aplicarea principiului interdependenței, în temeiul căruia un grad redus de similitudine între mărci poate fi compensat de un grad ridicat de similitudine între produsele desemnate și invers.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

9 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 30 mai 2003, recurenta a introdus o acțiune în anulare a deciziei în litigiu.

10 OAPI și intervenienta au solicitat respingerea acestei acțiuni.

11 Prin primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 15 alineatul (2) litera (a) și a articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94, precum și pe încălcarea normei 22 din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei din 13 decembrie 1995 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 40/94 (JO L 303, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 189), recurenta a invocat faptul că în mod greșit camera de recurs a înlăturat din aprecierea sa mai multe dintre mărcile sale anterioare pentru motivul că utilizarea acestora nu fusese dovedită.

12 În primul rând, Tribunalul a hotărât la punctele 27 și 28 din hotărârea atacată că, în ceea ce privește șase dintre mărcile anterioare (nr. 704372, 633349, 710102, 721569, 630763 și 642953), pe care camera de recurs și-a întemeiat aprecierea riscului de confuzie cu marca a cărei înregistrare se solicită, aceasta a constatat abia în cadrul examinării argumentului potrivit căruia ar exista o „familie de mărci" că numai două dintre aceste mărci făcuseră obiectul unei utilizări și, prin urmare, puteau fi luate în considerare în cadrul acestei aprecieri.

13 Într-adevăr, în această privință, camera de recurs a afirmat în mod expres că respectivele mărci anterioare nu erau supuse obligației de a dovedi utilizarea, conform articolului 43 din Regulamentul nr. 40/94, întrucât perioada de cinci ani de la data înregistrării lor, prevăzută prin această dispoziție, nu expirase încă. Prin urmare, camera de recurs a concluzionat că cele șase mărci anterioare trebuiau luate în considerare în vederea aprecierii existenței unui risc de confuzie cu marca a cărei

înregistrare se solicită. Or, consumatorul italian nu se confrunta realmente pe piață decât cu două dintre aceste mărci anterioare, astfel încât nu se justifica în speță protecția lărgită invocată de recurentă, legată de existența unei pretinse „familii de mărci". Tribunalul a concluzionat din aceasta că obiecția invocată în fața sa de recurentă în legătură cu abordarea celor șase mărci anterioare în cauză de către camera de recurs vizează în realitate contestarea aprecierilor acesteia din urmă făcute în cadrul analizei pe fond a existenței unui risc de confuzie între semnele în conflict, contestare care se încadrează în al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din respectivul regulament.

14 În al doilea rând, în ceea ce privește înlăturarea mărcii anterioare THE BRIDGE (nr. 642952), Tribunalul a hotărât la punctele 31-37 din hotărârea atacată că, pentru a avea un caracter serios, utilizarea unei mărci presupune ca aceasta să fie prezentă în mod obiectiv pe piață în mod efectiv, constant în timp și stabil în ceea ce privește aspectul semnului. Camera de recurs a reținut în mod corect că utilizarea serioasă a mărcii în discuție nu fusese dovedită. În acest context, Tribunalul a declarat inadmisibile documentele prezentate pentru prima dată în fața sa de recurentă.

15 În al treilea rând, referitor la celelalte patru mărci anterioare (nr. 370836, 704338, 606709 și 593651), neluate în considerare în ceea ce privește riscul de confuzie cu marca a cărei înregistrare s-a solicitat, pe de o parte, Tribunalul a hotărât, la punctele 42-45 din hotărârea atacată, că în mod corect camera de recurs a respins înregistrările acestora, denumite „defensive". Într-adevăr, în opinia sa, decizia de a lua în considerare astfel de înregistrări este incompatibilă cu regimul protecției mărcii comunitare instituit prin Regulamentul nr. 40/94, care impune dovada utilizării mărcii ca o condiție esențială pentru a-i recunoaște titularului acesteia drepturi exclusive. Pe de altă parte, în ceea ce privește problema dacă marca Bridge (nr. 370836) ar putea fi considerată ca fiind în general echivalentă cu marca THE BRIDGE (nr. 642952) în sensul articolului 15 alineatul (2) litera (a) din același regulament, Tribunalul a considerat, la punctele 50 și 51 din hotărârea atacată, că în speță nu sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea acestei prevederi. Într-adevăr, în opinia sa, dispoziția menționată nu permite titularului unei mărci înregistrate să demonstreze utilizarea acesteia prin invocarea utilizării unei mărci similare care face obiectul unei înregistrări distincte.

16 În ceea ce privește al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, Tribunalul a constatat, la punctele 75-117 din hotărârea atacată, în primul rând, că produsele vizate în cererea de înregistrare a mărcii comunitare și cele acoperite de cele șase mărci naționale anterioare reținute de camera de recurs în vederea aprecierii existenței unui risc de confuzie sunt identice, dar că semnele în conflict nu sunt similare decât pe plan fonetic, și nu pe planurile vizual și conceptual. Prin urmare, Tribunalul a considerat că nu s-a comis o eroare de apreciere de către camera de recurs atunci când a statuat că nu există, în percepția consumatorului, un risc de confuzie între marca a cărei înregistrare s-a solicitat și fiecare dintre cele șase mărci anterioare, luate în considerare în mod separat. În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul potrivit căruia mărcile anterioare ar constitui o „familie de mărci" sau „mărci de serie", Tribunalul a hotărât la punctul 128 din hotărârea atacată că, în lipsa dovezii privind utilizarea tuturor mărcilor care aparțin unei „serii" sau, cel puțin, a unui număr de mărci care ar putea constitui o „familie", camera de recurs a înlăturat în mod corect argumentele prin care recurenta a invocat beneficiul protecției cuvenite „mărcilor de serie".

17 Așadar, Tribunalul a respins acțiunea în anulare introdusă de recurentă.

Concluziile părților

18 Recurenta a solicitat Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— anularea deciziei în litigiu și

— obligarea OAPI, precum și a intervenientei la plata cheltuielilor de judecată efectuate atât la Tribunal, cât și la Curte.

19 OAPI a solicitat Curții:

— respingerea recursului și

— obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată.

20 Intervenienta a solicitat Curții:

— respingerea recursului ca inadmisibil în temeiul articolului 119 din Regulamentul de procedură;

— în principal, respingerea recursului și confirmarea hotărârii atacate, precum și

— în orice caz, obligarea recurentei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de intervenientă în cadrul procedurii în fața Tribunalului, precum și a celor efectuate la Curte.

Cu privire la recurs

21 Cu titlu preliminar, intervenienta semnalează faptul că, în paragraful introductiv al recursului, avocații recurentei afirmă că acționează în temeiul unui mandat special autentic „atașat ca document administrativ la acțiunea introdusă la Tribunal". Or, în măsura în care acest document nu ar figura în dosar, recursul ar trebui considerat inadmisibil.

22 În această privință, este suficient să se indice faptul că documentul în cauză figurează în realitate în dosar, astfel cum a fost constituit la Tribunal. Prin urmare, recursul nu este lovit de nicio cauză de inadmisibilitate.

23 Prin primul și al cincilea motiv, care trebuie abordate în primul rând, recurenta susține că Tribunalul a încălcat articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 în cadrul aprecierii riscului de confuzie între marca a cărei înregistrare se solicită și cele șase mărci anterioare ale recurentei, luate în considerare în acest scop (nr. 704372, 633349, 710102, 721569, 630763 și 642953). Al doilea motiv este întemeiat pe aplicarea greșită a articolului 43 alineatele (2) și (3) din regulamentul menționat, care a determinat înlăturarea mărcii anterioare THE BRIDGE (nr. 642952). Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea articolului 15 alineatul (2) litera (a) din respectivul regulament, care a determinat înlăturarea mărcii anterioare Bridge (nr. 370836). În ceea ce privește al patrulea motiv, acesta este întemeiat pe aplicarea greșită a articolului 43 alineatele (2) și (3) din regulamentul menționat, care a determinat înlăturarea mărcii anterioare Bridge (nr. 370836), precum și a mărcilor anterioare nr. 704338, nr. 606709 și nr. 593651 ca mărci defensive.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 în cadrul aprecierii riscului de confuzie cu mărcile anterioare, luate în considerare în mod separat

Argumentele părților

24 Prin primul motiv, care este structurat pe trei aspecte, recurenta invocă faptul că Tribunalul a aplicat în mod greșit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, întrucât mărcile în conflict ar avea gradul minim de similitudine cerut pentru a se stabili un risc de confuzie.

25 În primul rând, la punctul 105 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi recunoscut existența unor similitudini fonetice între toate mărcile în conflict și existența unei similitudini fonetice „semnificative" între marca a cărei înregistrare se solicită și mărcile verbale THE BRIDGE (nr. 642953) și FOOTBRIDGE (nr. 710102), precum și cu mărcile tridimensionale anterioare care cuprind elementul verbal „the bridge" (nr. 704372 și 633349). Or, în opinia recurentei, rezultă dintr-o jurisprudență constantă faptul că similitudinea fonetică prevalează în fața unei eventuale lipse de similitudine vizuală pe plan grafic.

26 În al doilea rând, recurenta consideră că Tribunalul a constatat în mod greșit că nu există risc de confuzie având în vedere diferențele pe planurile vizual și conceptual între marca a cărei înregistrare se solicită și mărcile anterioare. Aceasta consideră că aprecierea Tribunalului de la punctele 107-113 din hotărârea atacată, care l-a determinat să afirme că nu există similitudine conceptuală, s-a întemeiat pe o estimare a nivelului de cunoaștere a limbii engleze de către un consumator mediu italian de referință, în timp ce recurenta apreciază, bazându-se pe ultimul sondaj al Eurobarometru (organism al Comisiei Comunităților Europene însărcinat cu sectorul „Analiza opiniei publice"), că doar între 15 % și 20 % din publicul italian ar cunoaște semnificația termenului englezesc „bridge". În măsura în care elementul „bridge" este comun tuturor mărcilor, ar exista de asemenea o anumită similitudine vizuală între acestea.

27 În al treilea rând, ținând cont de identitatea absolută a produselor acoperite de mărcile în conflict și de caracterul distinctiv ridicat al mărcilor anterioare, Tribunalul ar fi trebuit să compare mărcile în conflict pe baza unei aprecieri globale, pornind de la principiul interdependenței factorilor, în cadrul căreia similitudinea fonetică semnificativă, precum și similitudinile conceptuală și vizuală ale mărcilor în conflict nu ar fi putut conduce la excluderea riscului de confuzie fără a se comite o eroare de drept.

28 În opinia OAPI, existența unei anumite similitudini doar pe plan fonetic poate fi ignorată dacă nu are influență asupra consumatorului și nu este decât unul dintre elementele examinării sale globale.

29 Intervenienta invocă faptul că, în ceea ce privește aspectul fonetic, recurenta reinterpretează în mod arbitrar hotărârea atacată. Referitor la aspectul conceptual, intervenienta susține că din sondajul menționat de recurentă nu s-ar putea deduce faptul că sensul cuvântului englezesc „bridge" nu ar fi cunoscut de către consumatorul mediu italian, în limba sa maternă, și că, alegând marca THE BRIDGE, a cărei semnificație corespunde părții distinctive din denumirea sa, „Il Ponte", recurenta ar fi dorit ea însăși să creeze o legătură între această denumire și produsele comercializate, considerând că această legătură poate fi percepută de consumatorul italian. Referitor la principiul interdependenței factorilor, intervenienta invocă, precum OAPI, faptul că, întrucât Tribunalul a hotărât în mod corect că marca a cărei înregistrare se solicită și mărcile recurentei sunt diferite, acest principiu nu își găsește, prin urmare, aplicabilitatea.

Aprecierea Curții

— Cu privire la primul aspect al primului motiv

30 Trebuie subliniat că, la punctele 102-106 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat similitudini fonetice destul de reduse dacă se compară marca a cărei înregistrare se solicită cu marca anterioară care cuprinde elementul verbal „The Bridge Wayfarer" (nr. 721569) și cu marca verbală anterioară OVER THE BRIDGE (nr. 630763). În continuare, acesta a considerat că erau mai accentuate similitudinile fonetice cu mărcile verbale anterioare THE BRIDGE și FOOTBRIDGE (nr. 642953 și 710102) și cu mărcile tridimensionale anterioare care cuprind elementul verbal „the bridge" (nr. 704372 și 633349). Totuși, Tribunalul a considerat în continuare că această similitudine era diminuată atât prin prezența articolului „the" și a prefixului „foot" în cadrul mărcilor anterioare, cât și prin cea a prefixului „bain" în cadrul mărcii a cărei înregistrare se solicită. În consecință, acesta a admis doar că există o anumită similitudine fonetică între marca a cărei înregistrare se solicită și cele patru mărci anterioare.

31 Astfel, contrar celor susținute de recurentă, Tribunalul nu a considerat că există similitudini fonetice între toate mărcile în conflict. În ceea ce privește similitudinea fonetică între marca a cărei înregistrare se solicită și cele patru mărci anterioare menționate mai sus, faptul că Tribunalul a calificat-o drept „semnificativă" la punctul 115 din hotărârea atacată nu condus la nicio eroare de drept.

32 Într-adevăr, chiar dacă nu s-ar putea exclude faptul că simpla similitudine fonetică poate crea un risc de confuzie, trebuie amintit că existența unui astfel de risc trebuie constatată în cadrul unei aprecieri globale în ceea ce privește similitudinile conceptuală, vizuală și fonetică dintre semnele în cauză (a se vedea Hotărârea din 23 martie 2006, Mülhens/OAPI, C-206/04 P, Rec., p. I-2717, punctul 21; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 12 iunie 2007, OAPI/Shaker, C-334/05 P, Rec., p. I-4529, punctele 34 și 35).

33 O astfel de apreciere globală a riscului de confuzie trebuie să se întemeieze pe impresia de ansamblu produsă de aceste mărci, ținând cont în special de elementele distinctive și dominante ale acestora [a se vedea Hotărârea Mülhens/OAPI, citată anterior, punctul 19, și în special, referitor la Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92), Hotărârea din 11 noiembrie 1997, SABEL, C-251/95, Rec., p. I-6191, punctul 23, și Hotărârea din 22 iunie 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Rec., p. I-3819, punctul 25].

34 Această evaluare globală presupune ca diferența conceptuală și cea vizuală dintre două semne să poată neutraliza similitudinile fonetice dintre acestea, în măsura în care cel puțin unul dintre aceste semne are, din perspectiva publicului relevant, o semnificație clară și determinată, astfel încât acest public să o poată sesiza în mod direct (a se vedea Hotărârea din 12 ianuarie 2006, Ruiz-Picasso și alții/OAPI, C-361/04 P, Rec., p. I-643, punctul 20, Hotărârea Mülhens/OAPI, citată anterior, punctul 35, și Hotărârea din 15 martie 2007, T. I. M. E. ART/OAPI, C-171/06 P, nepublicată încă în Repertoriu, Rep., 2007, p. I-41*, punctul 49).

35 În această privință, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 56 din concluzii, aprecierea unei eventuale similitudini fonetice nu este decât unul dintre factorii pertinenți în cadrul aprecierii globale. Prin urmare, nu se poate deduce că există în mod obligatoriu un risc de confuzie atunci când se stabilește doar o similitudine fonetică între două semne (Hotărârea Mülhens/OAPI, citată anterior, punctele 21 și 22).

36 În speță, Tribunalul a considerat, la punctele 116 și 117 din hotărârea atacată, că similitudinile fonetice nu permit, în sine, să se stabilească existența unui risc de confuzie, gradul de similitudine fonetică având o importanță redusă datorită modalității de comercializare a produselor în cauză, care implică faptul că, de obicei, în momentul cumpărării, publicul relevant percepe în mod vizual marca ce desemnează produsele.

37 Astfel, Tribunalul a apreciat impresia de ansamblu produsă de semnele în cauză în ceea ce privește eventualele similitudini de natură conceptuală, vizuală și fonetică dintre acestea în cadrul unei aprecieri globale a riscului de confuzie. În acest context Tribunalul a putut stabili, fără a comite o eroare de drept, inexistența unui astfel de risc în lipsa similitudinii conceptuale și vizuale.

38 În plus, recurenta nu poate obține din partea Curții substituirea aprecierii Tribunalului cu propria apreciere. Potrivit unei jurisprudențe constante, de la articolul 225 CE și de la articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție rezultă că recursul se limitează la chestiuni de drept. Tribunalul este, așadar, singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și să aprecieze elementele de probă. Aprecierea acestor fapte și elemente de probă nu constituie, așadar, cu excepția cazului denaturării acestora – aspect neinvocat în speță –, o chestiune de drept supusă, în sine, controlului Curții în cadrul unui recurs (a se vedea în special Hotărârea din 18 iulie 2006, Rossi/OAPI, C-214/05 P, Rec., p. I-7057, punctul 26, și Hotărârea din 26 aprilie 2007, Alcon/OAPI, C-412/05 P, Rep., p. I-3569, punctul 71).

39 Constatările Tribunalului de la punctele 115-117 din hotărârea atacată reprezintă aprecieri de fapt. Tribunalul a apreciat în mod global riscul de confuzie, întemeindu-se pe impresia de ansamblu produsă de mărcile în conflict, ținând cont în special de elementele distinctive și dominante ale acestora.

40 Așadar, argumentul invocat de recurentă trebuie considerat inadmisibil în măsura în care se urmărește a se obține din partea Curții substituirea aprecierii faptelor făcută de Tribunal cu propria apreciere.

41 În consecință, primul aspect al motivului trebuie respins în parte ca neîntemeiat și în parte ca inadmisibil.

— Cu privire la al doilea aspect al primului motiv

42 Mai întâi, trebuie respins ca inadmisibil *ab initio* argumentul prin care recurenta, referindu-se la un sondaj recent, vizează, în realitate, repunerea în discuție a aprecierilor pur faptice ale Tribunalului de la punctele 107-114 din hotărârea atacată cu privire la similitudinile conceptuale între semnele în conflict.

43 Într-adevăr, astfel cum s-a amintit la punctul 38 din prezenta hotărâre, Curtea nu are competența de a repune în discuție în cadrul unui recurs astfel de aprecieri, în afară de cazurile în care acestea ar proveni dintr-o denaturare a înscrisurilor de la dosar, fapt nesusținut în speță.

44 În ceea ce privește apoi critica recurentei cu privire la aprecierea Tribunalului privind similitudinea vizuală, astfel cum a fost formulată la punctele 92-101 din hotărârea atacată, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, rezultă de la articolul 225 CE, de la articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție, precum și de la articolul 112 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Curții că un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate din hotărârea a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere (Hotărârea din 4 iulie 2000, Bergaderm și Goupil/Comisia, C-352/98 P, Rec., p. I-5291, punctul 34, și Hotărârea din 30 iunie 2005, Eurocermex/OAPI, C-286/04 P, Rec., p. I-5797, punctul 42).

45 Or, argumentul invocat de recurentă nu îndeplinește aceste cerințe. Într-adevăr, acesta nu conține nicio argumentație juridică vizând demonstrarea modului în care Tribunalul ar fi comis o eroare de drept. Recurenta se limitează să reproducă motivul invocat la Tribunal fără a-l explicita mai mult și fără a semnala care sunt elementele din hotărârea atacată pe care înțelege să le critice.

46 Așadar, acest argument reprezintă o simplă cerere de reexaminare a cererii formulate în primă instanță, încălcându-se cerințele impuse atât prin Statutul Curții de Justiție, cât și prin Regulamentul de procedură al acesteia.

47 În consecință, al doilea aspect al primului motiv trebuie respins ca inadmisibil.

— Cu privire la al treilea aspect al primului motiv

48 Chiar dacă este adevărat că, în temeiul principiului interdependenței factorilor luați în considerare, mai ales similitudinea mărcilor și cea a produselor sau serviciilor

acoperite, un grad scăzut de similitudine între produsele sau serviciile acoperite poate fi compensat printr-un grad ridicat de similitudine între mărci și invers (a se vedea în special Hotărârea din 29 septembrie 1998, Canon, C-39/97, Rec., p. I-5507, punctul 17, Hotărârea Lloyd Schuhfabrik Meyer, citată anterior, punctul 19, și Hotărârea T. I. M. E. ART/OAPI, citată anterior, punctul 35), Curtea a hotărât că, în temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, un risc de confuzie presupune în același timp o identitate sau o similitudine între marca a cărei înregistrare se solicită și marca anterioară, precum și o identitate sau o similitudine între produsele sau serviciile vizate în cererea de înregistrare și cele pentru care marca anterioară a fost înregistrată. Sunt avute în vedere aici condiții cumulative (a se vedea Hotărârea din 12 octombrie 2004, Vedial/OAPI, C-106/03 P, Rec., p. I-9573, punctul 51).

49 În această privință, Tribunalul a hotărât la punctul 116 din hotărârea atacată că, și atunci când semnele în conflict ar fi similare pe plan fonetic, importanța acestui factor s-ar reduce în final, deoarece publicul relevant percepe de obicei în mod vizual marca ce desemnează produsele în cauză. Pe de altă parte, Tribunalul a stabilit de asemenea inexistența similitudinii conceptuale și vizuale printr-o apreciere care nu poate fi repusă în discuție, pentru motivele expuse în cadrul celui de al doilea aspect al prezentului motiv.

50 Prin urmare, în cadrul aprecierii sale în ceea ce privește riscul de confuzie, Tribunalul a putut concluziona, fără a comite o eroare de drept, că mărcile în conflict, luate în considerare în mod separat, nu prezintă gradul minim de similitudine cerut pentru a se putea stabili un risc de confuzie exclusiv pe baza caracterului distinctiv ridicat al mărcilor anterioare sau exclusiv pe baza identității produselor acoperite de acestea din urmă cu cele acoperite de marca a cărei înregistrare se solicită.

51 În lipsa gradului minim de similitudine amintit, nu se poate reproșa Tribunalului neaplicarea principiului interdependenței în cadrul aprecierii sale globale în ceea ce privește riscul de confuzie.

52 În aceste împrejurări, al treilea aspect al primului motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

53 În consecință, primul motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 în cadrul aprecierii riscului de confuzie în raport cu mărcile anterioare ca mărci ce aparțin unei „familii" sau unei „serii" de mărci

Argumentele părților

54 Recurenta susține că Tribunalul a aplicat în mod greșit articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 în cadrul aprecierii riscului de confuzie în raport cu „familia" sau „seria" de mărci alcătuită din mărcile sale anterioare. În opinia acesteia, în decursul a cinci ani ce precedă cererea de înregistrare a mărcii comunitare, riscul de confuzie ar trebui apreciat comparând mărcile astfel cum au fost înregistrate, fără a se impune respectarea unui criteriu precum cel al utilizării efective. Pe de o parte, recurenta arată că aceasta este situația atunci când o opoziție a titularului unei mărci anterioare se întemeiază pe existența exclusiv a acestei mărci anterioare care nu este supusă obligației de utilizare. Pe de altă parte, a impune utilizarea mărcilor anterioare ar echivala cu a-l priva de beneficiul protecției cuvenite „mărcilor de serie" pe titularul care este pe punctul de a-și lansa pe piață produsele desemnate de „mărcile de serie" înregistrate, dar neutilizate încă, dacă un terț care a depus în mod legal o marcă similară ar decide să înceapă o utilizare efectivă în același moment.

55 În primul rând, OAPI susține că noțiunea de mărci de serie nu este luată în considerare în Regulamentul nr. 40/94 și că nu este decât o construcție jurisprudențială în dreptul italian al mărcilor, ce recunoaște o valoare juridică

pentru o situație de fapt caracterizată prin posibilitatea unei asocieri între mărcile aparținând unei serii și marca a cărei înregistrare se solicită. Prin urmare, această asociere ar putea da naștere unei confuzii în percepția publicului vizat, confuzie ce decurge din prezența concomitentă pe piață a mai multor mărci care au în comun un element distinctiv și desemnează produse identice sau similare. În consecință, ar fi necesară prezența pe piață a respectivelor mărci.

56 În al doilea rând, decizia de a lua în considerare caracterul de serie al mărcilor anterioare ar implica o lărgire a domeniului de protecție a respectivelor mărci luate în considerare în mod separat. Prin urmare, orice apreciere abstractă a riscului de confuzie întemeiată exclusiv pe existența mai multor înregistrări având ca obiect mărci care reproduc același element distinctiv ar trebui exclusă în lipsa utilizării efective a mărcilor amintite.

57 În al treilea rând, OAPI invocă faptul că domeniul „mărcilor de serie" indică o apreciere de fapt legată de percepția consumatorilor asupra semnelor în conflict. Or, OAPI subliniază că pretinsele „mărci de serie" nu au fost utilizate și că între acestea nu există caracteristici prin care să poată fi considerate o familie.

58 Intervenienta menționează că, dacă recurenta nu ar fi fost obligată să facă dovada utilizării mărcilor anterioare care au în comun elementul verbal „bridge" pentru a se evita decăderea din dreptul asupra înregistrărilor respective, aceasta ar fi trebuit oricum să o facă pentru a-și susține teza potrivit căreia există o pretinsă „familie" de mărci care conține acest element verbal.

Aprecierea Curții

59 În temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, existența unui risc de confuzie ce rezultă din similitudinea, pe de o parte, între marca a cărei

înregistrare se solicită și o marcă anterioară și, pe de altă parte, între produsele sau serviciile pe care aceste mărci le desemnează trebuie apreciată în funcție de percepția publicului de pe teritoriul în care marca anterioară este protejată.

60 În speță, Tribunalul a constatat la punctul 78 din hotărârea atacată că, dată fiind natura produselor vizate, a căror descriere este reprodusă la punctul 5 din prezenta hotărâre, publicul țintă, în raport cu care trebuie făcută analiza riscului de confuzie, este format, pentru toate produsele în cauză, din consumatori medii din statul membru în care mărcile anterioare sunt protejate, respectiv Italia.

61 Mai întâi, trebuie să se constate că, potrivit articolelor 4 și 6 din Regulamentul nr. 40/94, o marcă nu poate fi înregistrată decât individual, iar protecția pe o durată minimă de cinci ani care decurge din această înregistrare nu îi este acordată decât cu titlu individual, chiar și în ipoteza unei înregistrări simultane a mai multor mărci care au unul sau mai multe elemente comune și distinctive.

62 Chiar dacă este adevărat că, în caz de opoziție la o cerere de înregistrare de marcă comunitară întemeiată pe existența unei singure mărci anterioare care nu este încă supusă obligației de utilizare, aprecierea riscului de confuzie se efectuează pe baza unei comparații între cele două mărci, astfel cum au fost înregistrate, se procedează diferit în ipoteza în care opoziția se întemeiază pe existența mai multor mărci care au caracteristici comune ce permit să fie considerate ca făcând parte din aceeași „familie" sau „serie" de mărci.

63 Într-adevăr, constituie risc de confuzie în sensul articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 riscul ca publicul să creadă că produsele sau serviciile în cauză provin de la aceeași întreprindere sau, eventual, de la întreprinderi între care există o legătură din punct de vedere economic (a se vedea Hotărârea Alcon/OAPI,

citată anterior, punctul 55; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Canon, citată anterior, punctul 29). În cazul unei „familii" sau al unei „serii" de mărci, riscul de confuzie rezultă mai exact din faptul că un consumator se poate înșela în ceea ce privește proveniența sau originea produselor sau a serviciilor acoperite de marca a cărei înregistrare se solicită și poate considera în mod greșit că marca face parte din această familie sau serie de mărci.

64 Astfel cum a menționat avocatul general la punctul 101 din concluzii, în lipsa utilizării unui număr suficient de mărci care pot constitui o familie sau o serie, nu s-ar putea pretinde de la un consumator să identifice un element comun în respectiva familie sau serie de mărci și/sau să asocieze o altă marcă, ce conține același element comun, cu această familie sau serie. Prin urmare, pentru a exista un risc ca publicul să se înșele cu privire la apartenența mărcii a cărei înregistrare se solicită la o „familie" sau „serie", mărcile anterioare care fac parte din această „familie" sau „serie" trebuie să fie prezente pe piață.

65 Astfel, contrar celor susținute de recurentă, Tribunalul nu a cerut dovada utilizării ca atare a mărcilor anterioare, ci doar dovada utilizării unui număr suficient dintre acestea, care să poată constitui o serie de mărci și, prin urmare, să se demonstreze existența acesteia din urmă în vederea aprecierii riscului de confuzie.

66 Rezultă că, după ce a constatat lipsa unei astfel de utilizări, Tribunalul a putut în mod corect să conchidă că decizia camerei de recurs de a înlătura argumentele prin care recurenta a invocat beneficiul protecției cuvenite „mărcilor de serie" a fost justă.

67 În consecință, al cincilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 prin faptul că Tribunalul a înlăturat de la aprecierea sa marca anterioară THE BRIDGE (nr. 642952)

Argumentele părților

68 În opinia recurentei, Tribunalul a aplicat în mod greșit articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94. Într-adevăr, acesta ar fi omis să evalueze pertinența documentelor prezentate privind utilizarea, în cursul anului 1995, a produselor mărcii THE BRIDGE (nr. 642952) din clasa 25 pentru a determina caracterul serios al acestei utilizări în decursul perioadei de cinci ani ce precedă data publicării cererii de înregistrare a mărcii comunitare.

69 Impunând utilizarea continuă a mărcii THE BRIDGE (nr. 642952) în decursul perioadei în cauză, Tribunalul ar fi adăugat o condiție neprevăzută la articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94.

70 Pe de o parte, OAPI susține că examinarea probelor prezentate de recurentă face obiectul aprecierii de fapt efectuate de Tribunal. Pe de altă parte, impunând utilizarea continuă a mărcii în decursul perioadei de cinci ani în discuție, acesta din urmă nu ar fi impus o condiție neprevăzută de dispoziția amintită. Tribunalul nu ar fi făcut decât să solicite, conform acestui articol, o utilizare constantă. Așadar, acest motiv ar trebui considerat inadmisibil și neîntemeiat.

71 La rândul său, intervenienta susține că prezentarea doar a catalogului 1994/1995 și numărul redus de anunțuri publicitare pentru anul 1995 nu sunt suficiente pentru a se stabili importanța cantitativă a utilizării mărcii. Prin urmare, aceasta consideră că nu ar putea fi vorba decât de o „utilizare simbolică" a mărcii, care vizează să evite orice risc de decădere.

Aprecierea Curții

72 Mai întâi, în ceea ce privește obiecția potrivit căreia Tribunalul ar fi pretins o utilizare continuă a mărcii THE BRIDGE (nr. 642952) pe întreaga durată a perioadei de referință, este necesar să se evidențieze faptul că, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții, o marcă face obiectul unei utilizări serioase atunci când este utilizată în conformitate cu funcția sa esențială, care este aceea de a garanta identitatea originii produselor sau a serviciilor pentru care a fost înregistrată, în scopul de a crea sau de a păstra un debușeu pentru aceste produse și servicii, cu excluderea utilizărilor cu caracter simbolic având ca unic obiect menținerea drepturilor conferite prin înregistrare. Aprecierea caracterului serios al utilizării mărcii trebuie să se bazeze pe ansamblul faptelor și al împrejurărilor adecvate pentru a stabili realitatea exploatării comerciale a acesteia în cadrul comerțului, în special întinderea și frecvența utilizării mărcii (a se vedea Hotărârea din 11 mai 2006, Sunrider/OAPI, C-416/04 P, Rec., p. I-4237, punctul 70; a se vedea în acest sens, referitor la articolul 10 alineatul (1) din Directiva 89/104, dispoziție identică celei de la articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, Hotărârea din 11 martie 2003, Ansul, C-40/01, Rec., p. I-2439, punctul 43, și Ordonanța din 27 ianuarie 2004, La Mer Technology, C-259/02, Rec., p. I-1159, punctul 27).

73 Problema dacă o utilizare este sau nu este suficientă din punct de vedere cantitativ pentru menținerea sau crearea de cote de piață pentru produsele sau serviciile protejate prin marcă depinde astfel de mai mulți factori și de o apreciere de la caz la caz. Frecvența sau regularitatea utilizării mărcii este unul dintre factorii ce pot fi luați în considerare (Hotărârea Sunrider/OAPI, citată anterior, punctul 71; a se vedea de asemenea în acest sens Ordonanța La Mer Technology, citată anterior, punctul 22).

74 Afirmând, la punctul 35 din hotărârea atacată, că probele sunt limitate în ceea ce privește anul 1994 și inexistente pentru anii 1996-1999, Tribunalul nu a solicitat nicidecum recurentei să dovedească o utilizare continuă a mărcii THE BRIDGE (nr. 642952) pentru întreaga perioadă în discuție. Conform jurisprudenței Curții

citate la punctele 72 și 73 din prezenta hotărâre, acesta a examinat dacă această marcă făcuse obiectul unei utilizări serioase în decursul perioadei amintite. În acest scop, Tribunalul a apreciat, la punctele 32-36 din hotărârea atacată, că întinderea și frecvența utilizării mărcii amintite puteau demonstra prezența sa pe piață în mod efectiv, constant în timp și stabil în ceea ce privește aspectul semnului.

75 În continuare, în măsura în care recurenta critică Tribunalul pentru incorecta evaluare a probelor prezentate, este suficient să se constate că acesta din urmă a făcut o apreciere a elementelor de probă pentru a stabili dacă fusese dovedită utilizarea mărcii THE BRIDGE (nr. 642952) pentru perioada de cinci ani ce precedă publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, conform articolului 43 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 coroborat cu alineatul (3) al aceluiași articol. La punctele 33-36 din hotărârea atacată, Tribunalul a verificat existența unei utilizări serioase a mărcii THE BRIDGE (nr. 642952) între 14 iunie 1994 – data respectivei publicări – și 14 iunie 1999 doar pe baza probelor prezentate de recurentă referitoare la utilizarea mărcii amintite (un catalog toamnă-iarnă 1994/1995 și anunțuri publicitare realizate pentru anul 1995) și a concluzionat că o astfel de utilizare nu a existat. Într-adevăr, dat fiind că Tribunalul a constatat că celelalte cataloage prezentate nu erau datate, nu i s-ar putea reproșa că nu a ținut cont de acestea în cadrul aprecierii sale. De altfel, este necesar să se arate că, în lumina probelor avute la dispoziție, concluzia la care a ajuns Tribunalul se regăsește complet în domeniul aprecierii factuale.

76 Prin argumentele sale, recurenta urmărește repunerea în discuție a acestei aprecieri pur factuale. Or, astfel cum s-a amintit la punctul 38 din prezenta hotărâre, acest aspect nu este supus controlului exercitat de Curte în cadrul unui recurs, cu excepția situației denaturării faptelor în speță – aspect neinvocat în prezenta cauză.

77 Prin urmare, este necesar să se respingă al doilea motiv în parte ca inadmisibil și în parte ca neîntemeiat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 15 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 prin faptul că Tribunalul a înlăturat de la aprecierea sa marca anterioară Bridge (nr. 370836)

Argumentele părților

78 Recurenta arată că Tribunalul a aplicat în mod greșit articolul 15 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 prin aceea că a exclus marca anterioară Bridge (nr. 370836) din cadrul aprecierii sale cu privire la riscul de confuzie fără să verifice dacă aceasta putea fi considerată o versiune ușor modificată a mărcii THE BRIDGE (nr. 642952), împrejurarea că aceasta era, la rândul său, înregistrată nefiind importantă. Într-adevăr, chiar dacă recunoaște că nu a prezentat dovezile privind utilizarea cerute în privința mărcii Bridge (nr. 370836), recurenta consideră că era scutită de această obligație, date fiind dovezile privind utilizarea prezentate pentru marca THE BRIDGE (nr. 642952), datorită identității perfecte a produselor acoperite prin aceste două mărci. Singura diferență dintre acestea ar consta în prezența articolului „the". În această privință, recurenta consideră că adăugarea acestui articol „the" nu poate altera caracterul distinctiv al mărcii Bridge (nr. 370836). În plus, interpretarea dată de Tribunal articolului 15 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 ar putea crea o discriminare între titularul unei mărci care o înregistrează doar în versiunea sa „de bază", deși o utilizează într-o varietate de versiuni, și titularul unei mărci care alege să înregistreze toate versiunile mărcii sale.

79 În opinia OAPI, acest motiv trebuie respins, întrucât este inadmisibil și neîntemeiat. În primul rând, ar lipsi condiția prealabilă a utilizării efective a mărcii THE BRIDGE (nr. 642952), care este doar o formă ușor modificată a mărcii Bridge (nr. 370836). În al doilea rând, adăugarea articolului „the" ar constitui o alterare substanțială, modificând caracterul distinctiv al mărcii înregistrate. În al treilea rând, evaluarea condiției „diferenței minime" dintre semnul înregistrat și cel efectiv utilizat ar constitui o chestiune de fapt.

80 La rândul său, intervenienta susține că aplicarea articolului 15 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 este exclusă în speță, deoarece aceasta presupune existența unei mărci înregistrate într-o anumită formă și utilizate sub o formă ușor diferită, aspect neîntâlnit în speță. Pe de altă parte, existența celor două înregistrări distincte ale recurentei ar constitui, în sine, o dovadă că ea însăși a considerat mărcile respective suficient de diferite una de alta.

Aprecierea Curții

81 În temeiul articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, o marcă ce nu a făcut obiectul unei utilizări serioase în decursul perioadei pertinente este supusă sancțiunilor prevăzute prin regulamentul menționat, cu excepția cazului în care există un motiv întemeiat pentru neutilizare.

82 Conform alineatului (2) litera (a) al aceluiași articol, este de asemenea considerată utilizare în sensul alineatului (1) al articolului 15 folosirea mărcii comunitare sub o formă care diferă prin elemente ce nu alterează caracterul distinctiv al mărcii în forma în care aceasta a fost înregistrată.

83 Aceste dispoziții sunt, în esență, identice cu cele ale articolului 10 alineatele (1) și (2) litera (a) din Directiva 89/104 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci.

84 În această privință, trebuie să se constate că Tribunalul nu a comis nicio eroare de drept atunci când a înlăturat argumentul recurentei potrivit căruia utilizarea mărcii Bridge (nr. 370836) în decursul perioadei de referință ar fi fost dovedită prin elemente prezentate pentru a demonstra utilizarea mărcii THE BRIDGE (nr. 642952).

85 Într-adevăr și fără a fi necesar să se examineze dacă se poate considera că marca THE BRIDGE (nr. 642952) diferă doar prin elemente care nu alterează caracterul distinctiv al mărcii Bridge (nr. 370836), trebuie să se constate că utilizarea primei dintre aceste mărci nu a fost demonstrată și, prin urmare, nu ar putea nicidecum servi drept dovadă a utilizării celei de a doua.

86 În orice caz, chiar dacă dispozițiile menționate la punctele 81 și 82 din prezenta hotărâre permit ca o marcă înregistrată să fie considerată utilizată din moment ce se face dovada utilizării acestei mărci sub o formă ușor diferită de cea în care a fost înregistrată, acestea nu permit extinderea protecției de care beneficiază o marcă înregistrată, prin dovada utilizării sale, la o altă marcă înregistrată a cărei utilizare nu a fost demonstrată, pe motivul că aceasta din urmă nu ar fi decât o variantă ușor diferită a primei.

87 Așadar, al treilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 prin faptul că Tribunalul a înlăturat de la aprecierea sa mărcile anterioare denumite „defensive"

Argumentele părților

88 În opinia recurentei, Tribunalul a aplicat greșit articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94 atunci când a considerat că noțiunea de mărci defensive este incompatibilă cu regimul de protecție a mărcii comunitare.

89 Mai întâi, Tribunalul ar fi trebuit să considere inadmisibilă această argumentație, formulată de OAPI pentru prima dată în fața sa.

90 Într-adevăr, camera de recurs a conchis că mărcile anterioare nr. 370836, 704338, 606709 și 593651 trebuiau înlăturate de la aprecierea privind riscul de confuzie doar pentru că acestea erau anterioare mărcii principale, și nu pentru că noțiunea „mărci defensive" ca atare era incompatibilă cu reglementarea comunitară. Tribunalul ar fi trebuit să se limiteze la a aprecia dacă aceste mărci îndeplineau condițiile impuse de noul cod italian privind dreptul proprietății industriale pentru a fi considerate defensive, astfel cum a procedat camera de recurs.

91 În continuare, ar fi incorect să se susțină, astfel cum a procedat Tribunalul, că noul cod italian al proprietății intelectuale ar proteja mărcile neutilizate. Într-adevăr, în temeiul respectivului cod, nu ar exista decădere pentru neutilizare în cazul în care titularul mărcii defensive neutilizate este, în același timp, titularul uneia sau al mai multor mărci similare încă în vigoare, dintre care cel puțin una face obiectul unei utilizări efective pentru a desemna aceleași produse sau servicii protejate de această marcă defensivă. În sfârșit, recurenta adaugă faptul că recunoașterea la nivel național a mărcilor defensive poate constitui un „motiv întemeiat" pentru neutilizare în sensul articolului 43 alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94.

92 În opinia OAPI, acest motiv trebuie considerat inadmisibil în măsura în care recunoașterea mărcilor defensive depinde de utilizarea efectivă a mărcii principale THE BRIDGE (nr. 642952). Or, ar fi vorba despre o chestiune de fapt soluționată deja de Tribunal în mod negativ. În plus, argumentul formulat în fața Tribunalului referitor la incompatibilitatea legii italiene, ce recunoaște conceptul de mărci defensive, cu sistemul de protecție a mărcii comunitare nu ar fi inadmisibil în lipsa unei dezbateri contradictorii, din moment ce, în opinia OAPI, acesta nu reprezintă decât o prelungire a argumentului formulat deja în cadrul procedurii în fața camerei de recurs conform căruia există o obligație de utilizare a mărcilor defensive.

93 Pe fond, OAPI reamintește, pe de o parte, că utilizarea efectivă a unei mărci este o condiție esențială pentru a-i fi recunoscute titularului unei mărci drepturile de proprietate exclusive. Pe de altă parte, OAPI consideră că recurenta asimilează protecția legată de conceptul „mărci defensive" cu cea acordată în cadrul articolului 15 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94. Or, diferențele dintre mărcile defensive și marca principală neutilizată THE BRIDGE (nr. 642952) ar fi suficient de importante pentru a altera caracterul distinctiv al acesteia din urmă.

94 Intervenienta invocă, în primul rând, faptul că Legea privind mărcile italiană impune ca data de depunere a mărcilor defensive să fie concomitentă sau posterioară datei de depunere a mărcii principale, în al doilea rând, ca o marcă defensivă să fie depusă pentru aceleași clase de produse ca și marca principală, în timp ce recurenta consideră de asemenea defensive mărcile care corespund unei clase diferite de cea a mărcii sale principale, și, în al treilea rând, ca mărcile defensive să reprezinte doar o ușoară variantă în raport cu marca principală. Niciuna dintre aceste condiții nu ar fi îndeplinită în speță. În orice caz, decizia de a lua în considerare înregistrările defensive ar fi incompatibilă cu regimul comunitar de protecție a mărcilor.

Aprecierea Curții

95 Mai întâi, trebuie să se constate că Tribunalul nu a comis o eroare de drept atunci când s-a pronunțat asupra argumentului formulat de OAPI potrivit căruia conceptul de mărci defensive ar fi incompatibil cu Regulamentul nr. 40/94.

96 Este adevărat că, într-o procedură privind o acțiune formulată împotriva unei decizii a unei camere de recurs a OAPI prin care s-a decis asupra unei opoziții la înregistrarea unei mărci întemeiate pe riscul de confuzie cu o marcă anterioară,

OAPI nu ar putea modifica în fața Tribunalului cadrul litigiului, astfel cum rezultă din pretențiile și susținerile respective formulate de solicitantul înregistrării și de persoana care a formulat opoziția (a se vedea în acest sens Hotărârea Vedial/OAPI, citată anterior, punctul 26, și, prin analogie, Hotărârea din 21 octombrie 2004, KWS Saat/OAPI, C-447/02 P, Rec., p. I-10107, punctul 58).

97 Cu toate acestea, se poate menționa că unul dintre argumentele invocate de recurentă în fața camerei de recurs, referitor la aprecierea riscului de confuzie, a fost acela că, pe baza utilizării mărcii THE BRIDGE (nr. 642952), alte mărci anume trebuiau luate în considerare ca mărci defensive. Or, în măsura în care acest argument a ridicat problema dacă, în temeiul dreptului italian, puteau fi totuși reținute ca mărci defensive mărci a căror utilizare nu a fost dovedită, argumentația OAPI în fața Tribunalului potrivit căreia o astfel de posibilitate nu este permisă de dreptul comunitar nu este în afara cadrului litigiului cu care a fost sesizată camera de recurs.

98 În plus, astfel cum a menționat avocatul general la punctul 87 din concluzii, în măsura în care camera de recurs și-a întemeiat decizia, fie și numai implicit, pe o interpretare greșită a dreptului comunitar, nu s-ar putea reproșa Tribunalului că a substituit interpretarea camerei de recurs cu o interpretare corectă a dreptului comunitar.

99 În continuare, trebuie examinată concluzia la care a ajuns Tribunalul la punctul 47 din hotărârea atacată, potrivit căreia recurenta nu se putea baza pe caracterul pretins defensiv, conform legii italiene privind mărcile, al anumitor mărci anterioare înlăturate de camera de recurs.

100 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94, opoziția la înregistrarea unei mărci comunitare formulată de titularul unei mărci comunitare sau naționale anterioare trebuie

respinsă dacă, la cererea solicitantului, acesta nu aduce dovada că, în decursul a cinci ani ce precedă publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, marca sa anterioară a făcut obiectul unei utilizări serioase în cadrul Comunității sau în statul membru în care aceasta este protejată pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și pe care se întemeiază opoziția sau că există motive întemeiate pentru neutilizare. Pe de altă parte, articolul 56 alineatul (2) din același regulament conține o regulă identică pentru cazurile în care se depune o cerere de decădere sau de nulitate a mărcilor comunitare.

101 Or, Tribunalul nu a comis o eroare de drept atunci când a susținut, la punctul 46 din hotărârea atacată, că titularul unei înregistrări naționale care se opune unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare nu ar putea invoca, pentru a se sustrage obligației de probă ce îi incumbă în temeiul articolului 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94, o dispoziție națională ce permite depunerea ca marcă a unor semne destinate a nu fi utilizate în comerț datorită funcției lor pur defensive față de un alt semn care face obiectul unei exploatări comerciale.

102 Într-adevăr, noțiunea „motive întemeiate" menționată la acest articol se referă, în esență, mai degrabă la împrejurări exterioare titularului mărcii care împiedică utilizarea acesteia, decât la o legislație națională care admite o excepție de la regula decăderii mărcii pentru neutilizare pe o durată de cinci ani, chiar și atunci când această neutilizare provine din voința titularului respectivei mărci.

103 În consecință, teza potrivit căreia titularul unei înregistrări naționale care se opune unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare ar putea invoca o marcă anterioară a cărei utilizare nu a fost dovedită, pe motivul că aceasta reprezintă o marcă defensivă în temeiul unei legislații naționale, nu este compatibilă cu articolul 43 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 40/94.

104 Rezultă că al patrulea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

105 Rezultă din cele de mai sus că recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

106 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât OAPI și intervenienta au solicitat obligarea Il Ponte Finanziaria SpA la plata cheltuielilor de judecată, iar Il Ponte Finanziaria SpA a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Il Ponte Finanziaria SpA la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături